

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ бр.19/11
07.11.2011. године
Београд
ДС

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

07. 11. 2011

ПРИМЉЕНО

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
- Одељење за ратне злочине -

Београд

На основу чл. 46. ст.2. тач.3., 265. ст.1. и 266. Законика о кривичном поступку, а у вези са одредбама из чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж И Н И Ц У
Против:

МИШИЋ СИНИШЕ,

ШТО ЈЕ:

Дана 14. маја 1999. године, у селу Ђушка, код Пећи, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова» («ОВК»или «УЧК»), са друге стране, који се одвијао у времену од 23.марта 1999.године до 20.јуна 1999.године, у граду Пећи и у селима на подручјима општине Пећ, Аутономне покрајине Косова и Метохије;

као припадник као припадник вода 177. Војно територијалног одреда Пећ, зв. „Шакали“, којим је командовао покојни Минић Небојша, стављајући се на страну српске оружане стране у сукобу, у циљу који се састојао у пртеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја,

супротно одредби из члана члана 3. став 1. тачка 1.а. и д., члана 33. Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 Допунског протокола о заштити жртава међународних оружаних сукоба, уз Женевске конвенције од 12.августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I), ратификована од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950.године,

у заједници са припадницима своје јединице, другим припадницима Територијалне одбране и припадницима локалне полиције,

према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништу албанске националности, није поступао у свакој прилици човечно и без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу, већ је извршио оружани напад на целокупно цивилно становништво села Ђушка, и при том, вршио појединачна и групна убиства, примењивао мере застрашивања и терора уништавајући паљењем куће, пратеће објекте и моторна возила, присвајао имовину цивила у велиkim размарама одузимајући новац, накит, драгоцености, моторна возила, од цивилног становништва иако то није било оправдано војним потребама, вршио пртеривање и расељавање преживелог цивилног становништва из села Ђушка са циљем да се оно пресели у Републику Албанију,

1. заједно са окривљенима Поповић Срећком, Обрадовић Зораном, Богићевић Бобаном, Сокић Абулахом, Кастратовић Славишом, и другим за сада неидентификованим припадницима своје јединице, дошао до засеока, где су се налазиле породичне куће Чеку, и по наређењу пок. Минић Небојше, укућане претњом оружјем, натерао да се окупе у двориште Чеку Кадрија, постројио поред зида куће и те су у њих држали упрене цеви АП, и одузели новац, драгоцености и лична документа, која је окр.Поповић Срећко поцепао и бацио, а окупљеном

становништву, групи од око педесет цивила, наредио да напусте куће и крену пут Албаније, што су ови и учинили, да би сви заједно све куће у том делу села запалили подметањем пожара

2. а затим лишио живота Чеку Хасана, након што је овога пок. Минић приморао да уђе у амбар и ловачким ножем-полукамом пререзао му гркљан, па док је оштећени још давао знаке живота, испалио два пројектила из своје аутоматске пушке - један у главу а други у груди, услед чега је овај задобио повреде због којих је преминуо на лицу места, након чега је амбар заједно са посмртним остацима оштећеног запалио

3. заједно са Поповић Срећком, Сокић Абулахом, Момић Ранком, Обрадовић Зораном, Николић Милојком, Кастратовић Славишом, Џеворићем, Звонимиром, Богићевић Бобаном, Корићанин Видојем, Корићанин Вељком, осумњиченима Вуковић Предрагом, и Дунђер Синишом, те заједно са НН Булатовићем и осталим НН припадницима "Шакала", ТО и полиције, извршио тријаж становништва присилно доведених у центру села, тако што је жене, децу и старце, раздвојио од мушкараца, који су били војно способни, издвојене мушкарце натерао да се окупе на једно место на тргу код гробља, док је жене, децу и старце натерао да уђу у двориште Ајета Гашија и у двориште кућа Хакија Гашија и Саљија Гашија,

4. сво становништво држао на нишану, да би спречио да неко из масе не побегне или не пружи отпор, и омогућио другим припадницима његове јединице да да их плъачкају, отимајући им новац и златан накит а потом, претећи како ће их побити, ако не напусте село, претњом да ће их убити приморао децу и старије мушкарце да довезу тракторе са приколицама, након чега је део окупљеног становништво, у укупном броју од око 250 цивила, приморао да се попне на тракторске приколице и тако у 12 трактора са приколицама напусте село,

5. за време док је, издвојено становништво, углавном жене, деца и старци, у тракторској колони натоварени у тракторским приколицама, под претњом оружја напустило село, заједно са окр. Џеворићем Звонимиром, и пок. Минић Небојшом оружјем приморао групу од 10 цивила, оштећене: Гаши Ахмета, Гаши Брахима, Кељменди Бесима, Кељменди Ердогана, Кељменди Брахима, Кељменди Ментора, Љуши Сефедина, Авдиљај Хасана, Љуши Рамиза и Кељменди Реџа, да уђе у кућу Гашија Дема, па је у дневној соби пуцањем из аутоматског оружја, рафално испаљујући пројектиле у њих, вршио стрељање оштећених, које је све лишио живота, осим Реџа Кељмендија, којег је тешко ранио и који је успео да непримећен побегне кроз прозор,

а како би прикрио злочин, посмртне остатке убијених, скупио на једну гомилу у сбоги, прекрио сунђерима и запалио, изазвавши пожар у којем су посмртни остаци стрељаних изгорели заједно са кућом,

6. па је у овом оружаном нападу на цивилно становништво села Ђушка лишено живота укупно 44 цивила, док је подметањем пожара уништено 40 породичних кућа и 40 помоћних објеката, одузет сав новац и драгоцености који је пронађен код цивилног становништва, моторна возила 3 камиона, 5 путничких возила и 3 трактора, у неутврђеној вредности, док је из села пртерано више од 400 цивила,

- чиме је као саизвршилац извршио кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. став 1, у вези чл. 22 КЗЈ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду, закаже и одржи главни јавни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда,
2. Окривљеног МИШИЋ СИНИШУ, којег привести из Окружног затвора у Београду,
3. Остајем при предлозима које сам изнео у оптужници број КТРЗ 4/10 од 10.09.2010. године, а која је примљена у Виши суд 16.09.2010. године,
4. Да се према окривљеном Мишић Синиши продужи притвор одређен Решењем истражног судије Већа за ратне злочине Вишег суда у Београду Ки.ПО2.83/2010 од 14.04.2010. године, на основу члана 142 тачка 1, 2. и 5. ЗКП.
5. Да се на основу члана 33. ЗКП овај предмет споји са предметом Већа суда за ратне злочине К.ПО2 48/2010, ради јединственог вођења поступка, имајући у виду чињеницу да је наставак главног претреса заказан за 22.новембар 2011.године.

О б р а з л о ж е њ е

Правно релевантно чињенично стање од значаја за догађај који је приказан у изреци оптужнице утврђује се резултатима спроведеног предк rivичног и истражног поступка у овој ствари, на основу исказа и обавештења које је поступајући тужилац прикупio у предк rivичном поступку, исказа сведока саслушаних пред истражним судијом Beћa за ратне злочине, пред судећим већем Окружног суда у Beogradу, садржине исказа сведока датих пред MKTJ у Hagу, који су узети и цењени сходно члану 14. Закона о организацији и недлежности државних органа у борби против учинилаца ратних злочина, као и на основу писмене документације у списима.

Конкретан догађај догодио се на подручју општине Peћ, наoko 3km од Peћi у правцу Priштине, у селу Ђушка, које је у то време било настањено саoko 200 домаћинстава и 2.000 становника већином албанске националности, а простира се са леве и десне стране магистралног пута Peћ - Priштина. Одиграо се у делу села са десне стране пута, у засеку породице Гаши и Чеку и у центру села, код гробља, које становници називају Хасан Beћ, у време оружаног сукоба на Косову и Метохији, дана 14. маја 1999. године.

У то време постојао је оружани сукоб између оружаних снага Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова», и Коалиције НАТО снага, са друге стране, који се одигравао на подручју Косова и Метохије, када је отпочела офанзива НАТО снага према Савезној Републици Југославији. Дана 24. марта 1999. године НАТО је започео ваздушне нападе на циљеве у CPJ. Дан раније, CPJ је Уредбом прогласила непосредну ратну опасност, а 24. марта 1999. године ратно стање.

Циљ интервенције НАТО снага био је напад на једну оружану страну, Српске оружане снаге, у циљу слабљења њене борбене моћи, у циљу да се иста потпуно онеспособи и разбије. НАТО снаге ставиле су се отворено на страну друге оружане снаге, на страну оружаних снага OVK, у већ постојећем оружаном сукобу, који је до тада имао карактер унутрашњег сукоба. Са почетком НАТО интервенције, те проглашењем ратног стања, оружани сукоб на AP KIM прелази из фазе унутрашњег у међународни оружани сукоб.

Општина Peћ и околна села на територији ове општине, па и село Ђушка, Павлан, Накло и Захач налазили су се у зони одговорности 177. Војнотериторијалног одреда-BTO, Војске Југославије. Командант ове јединице био је оптужени Миладиновић Топлица, у чину капетана. У оквиру овог одреда

формирана је јединица којом је командовао пок. Минић Небојша, који је крајем марта 1999. године, са првим данима бомбардовања, добровољно приступио ВЈ и ставио се под команду опт. Миладиновић Топлице. Припадник овог одреда зв. „Шакали“ био је и оптужени Мишић Синиша.

Припадници јединице „Шакали“ извршавали су “специјалне” задатке у граду Пећи и околним селима, који су се, углавном, састојали у чишћењу терена у насељима, претресу кућа, наводно у циљу проналажења оружја или скривених припадника ОВК.

Догађај који је предмет ове оптужнице, извршени ратни злочин, уско је повезан с конкретним оружаним сукобом, јер су његови извршиоци, окривљени и њихови саборци деловали на страни српских оружаних снага, као борци припадници вода “Шакали” у саставу 177. ВТО ВЈ, док су жртве по свом етничком опредељењу, припадале супротстављеној страни у оруженом сукобу.

Дело које су извршили било је у функцији остварења крајњег циља оружаног сукоба, који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја.

Међу сведоцима нема спора о томе по ком сценарију се одвијао напад: претрес кућа, истеривање укућана и њихово окупљање на једном месту, пљачкање и отимање личне имовине, новца, драгоцености и моторних возила, потом издвајање поједињих лица, углавном мушкараца, и лишавање живота издавених, а потом протеривање из села преосталог дела становништва и паљење њихови кућа.

У вези са тим, сведок ПС исказује да је то био уиграни сценарио по којем су припадници „Шакала“ деловали и извршавали примљене задатке од опт. Миладиновић Топлице током читавог рата на Косову. Тако су, поред акције у Ђушкој, ишли у најмање 15 акција, у чишћење делова града Пећи-Капешница, Дарданија и сл, те села Накло, Захач, Павлен, Љубенић, Набрђе, Велика и Мала Јабланица, Пашино село.

Последице напада на село Ђушка огледају се у чињеницама да је тога дана лишено живота 44 лица, мушкараца, углавном војно способних, од чега је појединачно лишено живота 15 лица, на улици, у двориштима, кућама и помоћним просторијама Расим Рама, Рам Гашија, Халиг Гашија, Ајет Гашија, Кадри Чекуа, Хасан Чекуа и Саљи Реџе, док је у три групна убиства лишено живота 29 лица; у кућама Азема Гашија, Сахита Гашија и Дема Гашија. Из извештаја и налаза о експломацији и обдукцији посмртних остатаака које је сачинио Дански судскомедицински тим, утврђује се да је код оштећених смрт наступила дејством

ватерног оружја, да је већина посмртних остатака потпуно и делимично изгорела у пожару. Осим тога, 40 породичних кућа и помоћних објеката уништено је у пожару који је подметнут, као и пољопривредне машине и моторна возила. Сво презивело становништво, претходно опљачкано, претерано је из села Ђушка.

Циљ свих описаних активности, које је предузео оптужени Мишић Синиша и његови саучесници је био да се целокупно презивело становништва из села Ђушка расели у Републику Албанију, па је преко 400 цивила, било приморано да напусти село.

О томе да су сви припадници јединице, па и оптужени Мишић знали праву природу акције и какав ће злочин извршити, пре него што ће кренити у акцију, сведочи и ПС који каже: „*пре акције Небојша Мишић нам је рекао, уобичајено, идемо да ћерамо Немце*“, и даље, „*пре Ђушке имали смо много таквих акција, по истом сценарију, па није треба нико ништа да нам каже нити у том смислу изда било каква упутства, једноставно сви у јединици су знали у шта се упуštajу и како то треба урадити.*“

С друге стране, тога дана ни један метак није опаљен у правцу нападача, нити је тога дана пронађено било какво оружје, што је и логично, јер је до тада село Ђушка два пута нападано пре тога, априла 1999. године, када су вршени претреси кућа, којом приликом су од становништва одузете ловачка пушка и пиштолј /изјава сведока Мује Гашија, Лире Гаши/.

У истражном поступку оптужени Мишић Синиша се брани ћутањем.

С обзиром да су радње кривичног дела описане у диспозитиву оптужнице, које се стављају на терет окривљеном, почињене у оквиру оружаног сукоба, то је Мишић Синиша, као припадник оружане стране у сукобу, био у обавези да поштује одредбе IV Женевске конвенције.

Свака од жртава конкретних злочина била је ненаоружан цивил, припадник албанске националности и управо та чињеница, као дискриминаторска, била је повод њиховом убијању, застрашивању, уништавању њихове приватне непокретне имовине и возила, отимању личних докумената, новца и других драгоцености, те на крају и претеривању.

Због тога се, у смислу одредаба члана 3.став 1. тачка 1.а.и д. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 I Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, те члана 4. и члана 13. II Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, имају статус заштићених лица.

Пљачкајући имовину оштећених цивила становника села Ђушка, оптужени Мишић Синиша је поступао противно члану 33. IV Женевске конвенције, којим се категорично афирмише да је "пљачка забрањена".

Предлог да се према окр.Мишић Синиши продужи притвор заснован је на одредбама чл.142. ст.1, ст.2 и ст.5 ЗКП-а, јер и даље постоје околности због којих је притвор и одређен. Наиме, имајући у виду да је од дана доношења решења Ки.ПО2.83/2010 којим је окривљеном одређен притвор, и на основу кога је издата потерница у смислу чл.566. ЗКП-а, до дана лишења слободе окривљеног протекло више од 18 месеци, сматрам да постоји основана бојазан да би се окривљени, уколико би био пуштен на слободу, могао крити и дати у бекство и тако онемогућити вођење и окончање кривичног поступка. Надаље, с обзиром да се нису промениле околности из наведеног решења којим је одређен притвор окр.Мишићу, а које без сваке сумње указују да би његовим пуштањем на слободу могао ометати кривични поступак утицањем на сведоке, оштећене и саучеснике. Такође, сматрам да и даље стоје разлози за продужење притвора у погледу чињенице да се окривљеном ставља на терет кривично дело за које је прописана казна затвора преко 10 година, а то је оправдано и због посебно тешких околности кривичног дела.

